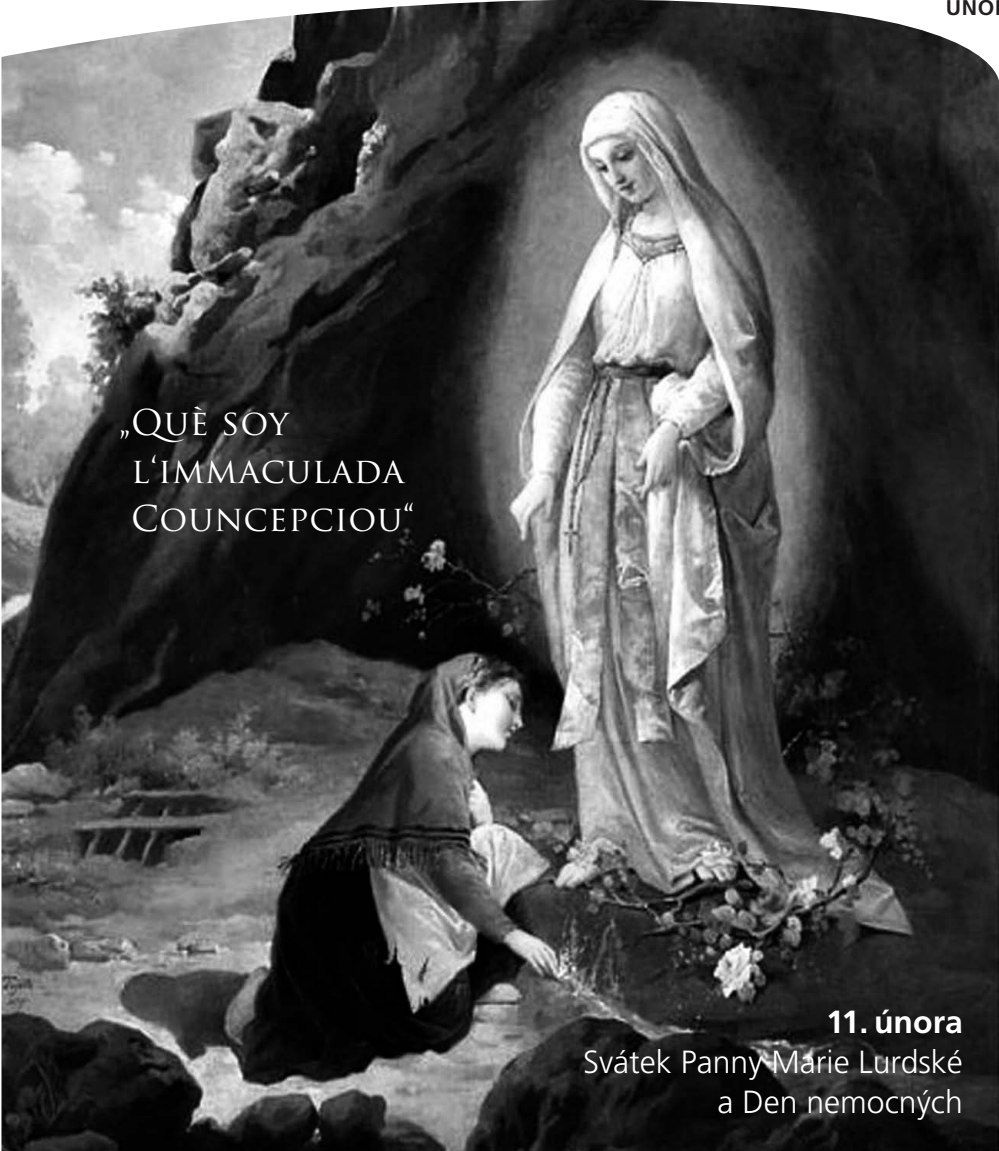

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2021

2

ÚNOR

„QUÈ SOY
L'IMMACULADA
COUNCEPCIU“

11. února

Svátek Panny Marie Lurdské
a Den nemocných

11. února / Svátek Panny Marie Lurdské / Den nemocných

11. února 1858 spatřila čtrnáctiletá Bernadetta Soubirousová ve skalní jeskyni „de Massabielle“ poblíž Lurd ve Francii „krásnou paní“, Pannu Marii. Zjevení se opakovalo do 16. července ještě sedmkrát. K jeskyni, v níž vytryskl pramen vody, přichází od té doby velké množství poutníků, mezi nimi velký počet postižených nejrůznějšími neduhy. Církevně uznaných zázračných uzdravení za sto let (do roku 1959) bylo 58, ale úlevu přinesla tato pouť mnohem většímu počtu lidí.

Výzva Matky Boží k pokání probudila v církvi hlubší zájem o modlitbu a službu lásky a podnítila péči o trpící a nemocné. Slavení této památky povolil papež Lev XIII. (1891) a sv. Pius X. ji rozšířil na celou církev (1907).

Zdroj: breviar.cz

6. 1. / Slavnost
Zjevení Páně v KCMT

10. 1. / Slavnost Křtu Páně
v kostele sv. Františka

14. 1. / Rozhovor s ředitelem
Diakonie Praha Jakubem Suchlem
o charitě a její roli v životě křesťana
a občanské společnosti.

Třeba takový Robinson Crusoe...

Život každého z nás je velikým dobrodružstvím. A buď do něho přibereme jako partáka samotného Boha, nebo ne. Vždyť On nás vzal (?) – ne, nevzal, vlastně zasadil do Stvoření, abychom se spolu s Ním na díle podíleli. Rád bych se s vámi podělil o text z knihy Robinson Crusoe, který v našich vydáních zpravidla chybí. Možná proto, že je příliš otevířený, statečný a přímý.

Úryvek z knihy:

■ 4. červenec – ráno jsem vzal bibli a začal s Novým zákonem. Četl jsem ho s velkou vážností a předse- vzal jsem si jej číst každé ráno a každý večer. Neuložil jsem si nějaký počet kapitol, ale četl jsem ho tak dlouho, dokud jsem udržel pozornost. Nebylo to tak dlouho poté, co jsem se dal do díla, když jsem zjistil, že moje srdce se hlouběji a upřímně obírá špatnostmi mého předchozího života. Vracel jsem se k tomu, co se mi zdálo ve snu, a myslí mi běhala slova: „Žádná z těch věcí tě nepřivedla k pokání.“ Naléhavě jsem prosil Boha, aby mi dal lítost, a tak se Jeho řízením stalo, že jsem došel k těmto slovům: „Toho Bůh, Vládcе a Spasitele, povýšil pravici svou, aby bylo dáno pokání a odpuštění hří- chů.“ Upustil jsem knihu a mé srdce právě tak jako ruce se pozdvihlo k nebi v radostném hnutí, v jistém druhu extáze. Zvolal jsem hlasitě: „Ježíši, ty jsi syn Davidův! Ježíši, ty jsi vyvýšený Vládcе a Spasitel! Dej mi své pokání!“ A bylo to poprvé v mém životě, kdy mohu říci, že jsem se v pravém smyslu modlil.

Protože v tu chvíli jsem se modlil s porozuměním svému stavu a s opravdovým biblickým náhledem na naději, která se zakládá na povzbuzení Božím Slovem. A od toho dne, řekl bych, jsem začal dou- fat, že mě Bůh slyší.

Když se nechal sám Robinson takto Bohem pře- padnout, možná by se nám to mohlo hodit těž. Dovolme Mu vstoupit i do naší hlubiny. Ne složitě, ale tak obyčejně, jako to udělal Crusoe. Vždyť za pár týdnů začíná půst a On rozhodně vstoupit chce.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Jsem fascinovaná lidmi dobré vůle. Kde berou touhu pomáhat, zajímat se o druhé, hledat lepší cesty, kde berou sílu být k druhým laskaví, přátelští, nehledat svůj prospěch? Myslím lidi, které v kostele nevidíme, víme, že s vírou to mají jinak než my, a přesto žijí život hodný následování. Jsou pro mě světlem, ukazují mi, že je správné a vlastně lidské žít pro druhé, mít je tak obyčejně rád, něco pro ně udělat. Jsou to lidé, kteří se neuzavírají do sebe, když se jich něco dotkne, lidé, kteří zkoušejí věci znovu, když se jim to na poprvé, na podruhé nepovede. 2. února si připomínáme svátek Hromnic – Uvedení Páně do chrámu. Simeon se konečně setkává s rodiči svého Spasitele a prohlásí o Ježíši, že je světlem k osvícení pohanů (srov. Lk 3,32). Vždy jsem si říkala, jak i já mám být pro druhé světlem, ale jsem vděčná, že vidím kolem sebe tolik světýlek, tolik lásky a že jejich paprsky svítí na cestu i mně.

Katka

Modlitba s důvěrou

Určitě každý z nás zažíváme, jak na nás útočí pocit strachu ze všech stran. Není lehké se s tím vypořádat, každý jsme jiný, každý máme rozličnou skladbu temperamentu, který nás ovlivňuje. Temperament je vrozený a není možné jej žádným způsobem změnit, jen ho můžeme každý z nás kultivovat, dát mu prvky křesťanské lásky, důvěry v Boha. Jistě každý z nás prožíváme určité napětí (nikoli zoufalý strach), když se dozvídáme, že ten a ten je nemocný. Když prožíváme v rodině, ve své blízkosti, že ten, koho máme rádi, je vážně nemocen nebo má nějakou bolest, trápení, smutek. Mnohdy se to týká každého z nás, když přijde nemoc, nějaký vážný problém, když pocítujeme, že se záležitost zhoršuje, že nás opouští světélko naděje. Jak často zapomínáme, že Ježíš přišel uzdravovat nemocné, každého, kdo je fyzicky nebo duševně postižený. Ježíš chce od nás důvěru, abychom Mu opravdově důvěřovali a spoléhali na Jeho pomoc, na Jeho blízkost v každé situaci našeho života. Možná, že nás i naše blízké povede jinou cestou, než chceme jít, přesto Ježíš nás ponese ve své náruči, protože neexistuje účinnější lék, než zásah Jeho milosti. On chce naši plnou důvěru a tuto důvěru bychom měli také předávat všem těm, kteří ji nutně potřebují.

Důvěru, že Ježíš je naše naděje, záchrana, ten, který nás nikdy neopouští, i když lidské možnosti selhávají. Evangelium nám o tom podává pravdivé svědectví: *Když s velikým zástupem lidí (Ježíš) vycházel z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák, Timeův syn Bartimaios. Když uslyšel, že je tady Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ I zavolali toho slepého a řekli mu: „Vzchop se a vstaň, volá tě!“ Odhodil plášť, svůj jediný majetek, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš mu řekl: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý odpověděl: „Pane, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním... (Mk 10, 46 – 52).*

Slepec prohlédl i duchovně a lišil se od těch, kdo „hledí a nevidí“. Slepec je uzdraven svou vlastní vírou. Bartimaios předtím zažívá svou bezvýchodnost, neschopnost svou situaci řešit sám. Nevidoucí, odkázaný na druhé, závislý na jejich pomoci. Uzdravovat to, co je nevyléčitelné – tato moc patří pouze Bohu. Bartimaios uvěřil, že Ježíš je ten, který ho uzdraví. Pochopil, že ten, kdo věří Ježíšovi, věří skrze Něho Bohu. Po uzdravení šel s Ním.

Když jsem byl v Kladrubech na rehabilitaci upoután na vozík, oslovil mě právě tento úryvek: **obrat se na Ježíše, svěř mu své problémy.** A tak jsem také ve svém nitru začal volat: „Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! Chci chodit! Věřím, že Ty můžeš udělat všechno dobré a prospěšné pro člověka, který ti důvěřuje, který na tebe spoléhá“. Věřil jsem, že mi Ježíš pomůže. I když mnozí lidé kolem mne tomu asi moc nevěřili. Měl jsem takový pocit. A když jsem stál s francouzskými holemi poprvé na nohou, radost zasáhla mou mysl, že Ježíš vyslyšel mou prosbu. Děkuji Mu. A chci také jít vždy cestou za Ním. Slyšel jsem v jednom kázání něco úžasného. Kněz vyprávěl, jak jel autem. A při cestě viděl krásně opravený kostel. Světlo toho kostela pronikalo přes okna do ulice. Rozhodl se, že vstoupí do kostela. Právě probíhala mše sv. a sloužící kněz měl promluvu právě na úryvek o Bartimaiovi. Hovořil o mladém manželském páru, který nemohl mít dítě. Silně toužili mít dítě. Patnáct let se intenzivně modlili. Lidé jim říkali: To nemá cenu, raději si adoptujte dítě. Oni vytrvali a narodil se jim syn. Ale dítě bylo nevidomé. A oni začali znovu s modlitbou. Jezdili s chlapcem na mariánská místa. Vytrvale prosili, aby jejich syn viděl. Zase

mnozí lidé jim říkali, je to zbytečné, je to ztráta času, ztráta financí, že jezdíte na poutní místa. Podobná situace jako u Bartimaia, podobné rady, aby přestali volat, křičet k Bohu, že asi to tak má být, aby vaše dítě mělo tento zdravotní problém. Ale oni vytrvali, modlili se dál. Po devíti letech na jednom mariánském poutním místě chlapec vykřikl: Vidím, vidím, drazí rodiče! A ten chlapec jsem byl já, váš kněz, který k vám hovořím. Jsem knězem a jdu za Ježíšem...

Jistě si všichni uvědomujeme, jak důležitá je modlitba. Ježíš nám říká: *Budete-li Otce prosit o něco, dá vám to v mém jménu* (Jan 16, 23) – *Proste, a bude vám dáno, hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, kdo tluče, tomu bude otevřeno.* (Lk 11,9 –10) Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat. *V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: „Zastaň se mě proti mému odpůrci“. Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit a nakonec mě umoří.“ A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nesjedná On právo svým vyvoleným, kteří k Němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“* (LK 18,1–8)

Podobenství klade hlavní důraz na nutnost stále se modlit. Víra se má projevit právě ve vytrvalé důvěře. Nalezne Ježíš u nás víru, víru, která se spoléhá na Jeho pomoc, anebo brzy ochabne naše důvěra? Ježíš nás učí, jak se modlit. Ježíš se modlil takovým způsobem, že nám vždy bude vzorem. Především modlitba na Olivové hoře v předvečer Jeho utrpení nám ukazuje, co nám má probíhat myslí, když se modlíme. *Když přišli na Olivovou horu, řekl jim: „Modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“ Sám se pak od nich vzdálil, asi co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ať se stane ne má vůle, nýbrž tvá.“* (Lk 22,39 –42) Tento vnitřní postoj je naprosto správný a ukazuje, jak se máme modlit i my. Uznáváme přece Boha za svého Pána. Smíme vůbec prosazovat svou vůli? Smíme mu předepisovat, kdy a jak nás vyslyší? Modlit se tak, abychom do vůle Boží odevzdávali svou prosbu, znamená, že

se modlíme podobně jako Ježíš – ať se stane ne má vůle, nýbrž Jeho.

Učení nejlepších duchovních otců nás poučuje, že **Bůh nás vyslyší vždy**. Splnění je však jiné, než jak si to představujeme my (to je důležité si připustit). Víme vůbec, co je pro nás skutečně dobré? A proto, když jsme přesvědčení, že Bůh je náš Pán i Otec, má být naše modlitba naplněna důvěrou. Mnohdy si až po letech uvědomíme, že bylo správné, když Bůh nevyslyšel naše naléhavé prosby tak, jak jsme si to představovali.

Váš jáhen Pavel Urban

sváteční krátké počtení

RYBRAL CHARLES TVRZNIK

(Poznámka: když jsem dostal zprávu, že pater Rybář zemřel, vkládám tento příspěvek coby vzpomínku na něho.)

Save our souls! (Zachraň naše duše)

Všechno začíná v dětství. Jsi chlap, jak říkali rodiče. Uměj se ovládat (někdy pomohl proutek). V pátek se jedlo skromně, byl to den Kristovy smrti. Nebo se umyly schody staré sousedce. V adventu a v postě se nenakupovaly dobrůtky, zato se něco pořídilo pro sirotky. Když jsem byl větší, skládaly se skautské zkoušky Orlí pera:

24 hodin nepromluvit. 24 hodin nejíst. 24 hodin žít nikým neviděn. Dnes je ovšem moderní „volná výchova“. Nechat děti, ať si dělají, co chtějí. „Čím originálnější se projeví, tím líp – budou z nich velké osobnosti!“ ... Jakmile děti nemají odmala rozumný řád, jsou vykojené a později snáze propadají alkoholu, drogám, automatům – zkrátka neumějí si nic odříci. .. Zkusme se letos zastavit a pracovat na sobě! Učit se v této době odolávat pokušením, která na nás po celý rok číhají. Budeme se cítit daleko líp, i naše okolí s námi bude spokojeno.

Jan Rybář, S. J. (1931–2021) – Musíš výš

Den nemocných

11. únor je pravidelně světovým Dnem nemocných, neboť je spojen se svátkem Panny Marie Lurdské. Tedy ona je vlastně stejná (Panna Maria) jako všechny ostatní, ale máme ten den spojen se zjevením v Lurdech – proto Lurdská, kteréžto místo se stalo díky mnohým uzdravením spojeno s nemocnými. Rád bych se aspoň kratičce s vámi zamyslel nad přítomností nemoci v životě člověka. U některých to asi vzbudí vášně, ale pokud to aspoň povede k zamyšlení, bude to dobře. A když mne nikdo neukamenuje, nebude muset ke zpovědi.

Základní východisko je, že nikdo nám neslibil, nezaručil a ani zaručit nemůže, že budeme po celý svůj život zdraví, tedy v plné síle a ne nemocní, a že neumřeme. Když jsem já sám pod nějakou tíhou, říkám často, že „umřu“, a náš milý jáhen Láda Staněk mi vždy odpovídá: „To ti mohu garantovat.“ Je to báječný muž, dává mi šanci přijmout moje omezení již teď, kdy jej ještě nevnímám jako akutní. Je to dobré cvičení. Navíc s trochou humorné nadsázky. V některých klášterech měli možná trochu bizarní zvyk občas někoho vzbudit v noci a říci mu „Memento Mori“ – pamatuj na smrt. Kupodivu z toho ale netrpěli depresí, skoro naopak vesele žili dál a zdá se, že nemocněli i umírali celkem smířeně.

Co se děje, když na někoho z nás dorazí nemoc? Všimněte si toho krásného slova NE-MOC – ono totiž znamená, že jsem ve své pomyslné „moci“ omezen, přicházím o moc vlády nad sebou, nad situacemi, nad druhými, nad svobodným pohybem a hatí mi to moje dobré, jistě bohubilé plány. Navíc

ty druhé – rozumí se bližní – potřebuji, nejsem na to zvyklý a jsem vystaven jejich moci, respektive jsem na ni odkázán. Jsem vystaven jejich zásahům. Proto se říká, že i stáří je ne-moc, protože již ledacos nemohu či nezmohu. Tady jsme u zásadní věci lidského života. V jeho počátku jsme totálně závislí na svých rodičích a vymaňujeme se z té závislosti cca v pubertě. No a na konci života se z případné závislosti vymaňujeme skrze smrt. Svým způsobem je docela důležité během svého života přijmout, že nemoc (řekněme to jemněji omezení) je normální součástí pozemského života. Ano, ne každé omezení jest nemocí, ale to necháme lehce stranou. Všimněte si, jak se to čte s trochou odporu a touhou na začátku dospělosti závislost ze strany dětí zkrátit a na konci života odsunout co nejdál.

Když na člověka takové omezení moci (NEMOC) dotrhne, co s tím? Je třeba tuto skutečnost do života integrovat, a to má své fáze – a ty mohou být docela i dynamické. A prosím teď bych rád zakázal slovo „hřích“, protože proces, který člověk podstupuje ve vyrovnání se s bez-mocí, je náročný a jen sám nemocný a Bůh vědí, kolik v tom je naší svobodné vůle, kolik chtění zla, kolik uvědomění si, co vlastně dělám. Zkusme opravdu tyto věci morálně neklasifikovat. Ano, klidně si můžeme přiznat a říci natvrdo, že člověk procházející tímto procesem leckdy velmi ubližuje svému okolí, což není dobře, ale reálně se to děje.

Zpravidla jsme „ne-mocí“ překvapení, zaskočení, nevěřící, nepřijímající, člověk se může zlobit, pak dokáže být vzteký, může se stát rezignovaný, nenávisťný k celému světu – světu, který je na tom lépe. Leckdy doprovází tento proces naštvání na sebe,

sebeobviňování, naštvaní na Boha, já si tohle nezasloužím, proč zrovna já. Kdo za to může? Mnoho a mnoho otázek rozpoložení atd. Dal by se na to jistě napsat velký traktát, ať už psychologický nebo teologický nebo obojí dohromady.

Dá se říci, že zpravidla čím je člověk přesvědčenější, ukolébanější během svého života v tom, co vše on, lidstvo, lékaři, společnost může, na co má přeci nárok, má tento proces obtížnější. Bez uvědomění si omezenosti jednoduše bývá ten proces těžší, jak pro člověka samotného, tak pro okolí. Bývají z toho strašné osobní karamboly se sebou, s Bohem, s blízkými a často také v celých rodinách.

Člověk postižený nemocí prostě může procházet mnoha stavy, které jsou legitimní. Důležité je však opravdu to, aby skrz všechny tyto stavy směřoval někam dál a nezůstal jen u zjednodušeného: „Mám na své prožívání právo bez ohledu na to, kdo to odnese, bez ohledu na okolí.“ Ano, opravdu je dobré si přiznat, čím procházím, a nechat si v tom tím pádem pomoci. Ale neplatí teze, že bez ohledu na okolí a kdo to odnese. A přitom zároveň ti, kteří jsou v okolí nemocného, potřebují být vybaveni, aby unesli ten zápas svého bratra či sestry, aby z nemoci vyšel dál.

Jaký je úkol člověka nemocného? Co znamená to „dál“? Toť otázka. Pokud si dáme odpověď, že cíl je být zdravý, a nemoc je přitom nevyléčitelná, dostáváme se do fatálního konfliktu, který nemá dobré řešení. Pokud má nemoc potenciál být vyléčená, není to tak fatální. Ale stejně se vynořují otázky: Proč? Proč já? Jak dlouho? S následky či bez následků? A na mnoho těchto otázek není odpověď na tomto světě.

Evangelium, potažmo křesťanství, nám nabízí cestu, jak s nemocí naložit. A není jednobarevná. Vždyť ani Ježíš neuzdravil úplně všechny. Ty příběhy jsou rozmanité, i když akcentují uzdravení jako znak Mesiáše. Ve Starém zákoně tomu máme věnovanu celou jednu knihu „Job“. Je vynikajícím učilištěm. Job se totiž učí tomu, jak dál, a jsou tam ti okolo – přátelé – a ti se učí též.

Nazvěme si v tuto chvíli aspoň orientačně cíl či úkol člověka postiženého omezením jako „opravdové přijetí omezení“, ať už dočasné či trvalé nebo rovnou směřující na věčnost. Přijetí totiž implikuje **možnost naplnění času života**, byť omezeného ať už časem či schopnostmi, něčím novým, možná neznámým. Dokud jsem v nedozrálé vzpouře

vlastně v procesu přijetí, není moc šance na vhodné naplnění. Když vezmeme ten čas jako svoje zranění a žijeme, byť ne tak jak před tím, ale s jiným zaměřením, je to smysluplné.

K cíli takového přijetí však opravdu vede cesta a tou musím projet. Přirovnal bych to k cestě z Prahy do Brna po D1. Mohu projet bezohledně jak pirát, protože tam holt musím, a způsobuji po té cestě z hněvu či jiných rozpoložení bouračky, ostatní mne vlastně nezajímají. A proto také občas i oni do mne nabourají a ten můj „Chevrolet života“ je takový obouchaný a ještě víc poškozený a ty jejich také. Anebo – mohu jet trochu mírněji, mohu zkoušet odbočit a cedule mne upozorňují, že tyto odbočky nevedou do cíle.

Přijetí s prominutím však není jen zbožné velkoustné prohlášení, jak by to mělo být a já to tak mám, protože jsem to vyhlásil. **K cíli vede cesta**, proces, kdy vzhledem k formování každého z nás je tato cesta originální, rozdílná a znamená vnitřní synchronizaci přes všechny vzpoury, naštvaní i hádání se s Hospodinem.

Pokud na kohokoli z nás něco takového dotrhne, bez ohledu na věk, vezme, že o tom potřebujeme mluvit, potřebujeme to sdílet, nepotřebujeme zkratkovité zbožné řeči, ale někoho, kdo to s námi popoene s pravdivostí o kus dál, a my se nezahrabeme v lftostivosti či jiných fázích vnitřního procesu. Je to velká výzva pro doprovázející i pro doprovázené. Dovolit sobě i druhému projít cestu a nezakopat se pro obtížnost ve falešných nadějích či zákopu vzteku a ukřivdnosti. A zároveň nestavět papírové mosty zbožných hloupostí, které se rozsypou pod nohama při prvním doteku, a člověk stejně v té propasti vyčitek, bolesti či jiných procesů skončí. Tak tolik malé nakousnutí velkého tématu.

Bůh je na naší straně proti smrti, nemoci, utrpení či jiných peripetií. Má smysl Mu důvěřovat a nevzdát to.

K tomuto tématu pár tipů k četbě:

- „Smrt nemá poslední slovo“
- „Proč zrovna já“
- „Proč nás dobrý Bůh nechává trpět“
- „Proč se dobrým lidem dějí špatné věci“
- „Výzvy stáří“
- Kniha Job + evangelia.

P. Michael

„Svět potřebuje Boží lásku“

Christa

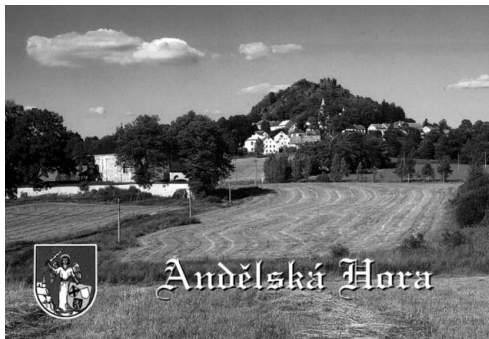
Kdo jste v naší farnosti vyrůstal nebo tu žijete delší dobu, určitě znáte naši milou farnici Christu Převrátlovou, rozenou Frankovou. Využila jsem vánoční doby i více volného času a udělala jsem si krásné odpoledne se svou biřmovací kmotrou.

• Christo, kdy a kde ses narodila a vyrůstala?

Narodila jsem se koncem 2. sv. války v Andělské Hoře u Karlových Varů, to znamená do hodně nepřívětivého prostředí Sudet a doby, navíc německé mamince a českému tatínkovi. Ten tam byl totálně nasazený u velkého sedláka od roku 1940, kdy po maturitě na Arcibiskupském gymnáziu v Praze v roce 1939 nemohl jít na vysokou školu. Měl z něj být kněz, už za studií byl „zaháčkován“ na Strahově u premonstrátů. Moje maminka pocházela z malého hospodářství v Andělské Hoře, její tatínek přišel o celou ruku, a proto nemusel jako Němec do války, byl to velmi moudrý muž, který z Hitlerových projevů v rádiu poznal hrozící katastrofu. S hrdostí mohu říci, že moji němečtí prarodiče nebyli nacionalisté, vždyť přijali za svého mého tatů – Čecha. Přesto museli do odsunu Němců a skončili na bavorském venkově. Směly jsme je pak s maminkou (bez tatínka) navštěvovat jednou ročně.

• Byli jste dál v Andělské Hoře?

Maminka zůstala po odsunu rodičů v Čechách s tátou, který byl přidělen do státní správy, nejdříve v Andělské Hoře a pak v Karlových Varech. Jako malá jsem zažila divoké dosídlování Andělské Hory, pouze dvě rodiny, které sem přišly, byly slušné. To už byl tamní kostel nejen zavřený, ale po dvou letech zdevastovaný. Naštěstí jsme se v mých osmi letech přestěhovali do Ostrova nad Ohří, kde byl funkční kostel s mladým knězem, kam jsme pak s maminkou chodily.

• Jak to bylo s Tvou výchovou ve víře?

Moje maminka byla mou nejlepší katechetkou. Jen živá víra jí pomohla vydržet nepřízně osudu. Zažívala jsem s ní velkou důvěru v Boha a Jeho vedení. Víru mi předávala láskyplně a pravdivě. Byla mi vzorem pak pro mou dospělou víru.

• Jakou střední školu jsi studovala?

Byla to v Karlových Varech střední zdravotnická škola, stala se ze mě dětská sestřička. Měla jsem to štěstí, že jsem v této profesi našla své pravé povolání a konala ho tělem i duší.

• Jak se dál prohluboval Tvůj vztah k Bohu?

Trvalo několik let, než se má dospělá víra probudila. Po maturitě jsem odešla na umístěnku do Mariánských Lázní a stačilo mi občas zajít do kostela. Pak jsem poznala svého muže Bohouška (mou celoživotní lásku), stačilo mi, že byl částečně ve víře vychován svou babičkou. Civilní svatbu jsme měli v roce 1967, církevní o 15 let později po přípravě u P. Řehoře Marečka na Spořilově. To už jsme měli dvě děti a bydleli na Jižním Městě.

• Jak ses dostala do Prahy?

V Mariánských Lázních byla vojenská posádka a on tam sloužil. Po jeho propuštění do civilu jsem s ním odešla do Prahy, jeho rodiště.

• Jak se to stalo, že jsi toužila po svatbě v kostele?

Bydleli jsme v Podjavorinské ulici, měli okno z kuchyně na západ, slyšela jsem denně zvony kostela sv. Františka. V našem domě bydlela Maruška Doležalová se svojí dcerkou Janou, chodily každou neděli do kostela a já je z okna vídala. Začala jsem toužit po pravidelném duchovním životě. Zašla jsem tedy za nimi, jestli bych s nimi mohla v neděli do kostela. Pak už to jelo samospádem. P. Šulc byl často nemocný a my pak jezdili na Spořilov.

Když jsem byla u zpovědi u P. Marečka, povzbudil mě, abychom se s Bohouškem oddali i církevně. Začali jsme k němu chodit na faru. Můj manžel byl jím tak osloven, že pak doma sám studoval bibli a duchovní literaturu. Ale do kostela dál nechodil. Proto i naše děti vyrůstaly s tímto rozdílným prožíváním víry, převládala pak ona tátova varianta, dá se říci pohodlnější. Každopádně z nich vyrostli dobří lidé a zaručeně Boha hledající.

• Co nového ve Tvém prožívání víry přineslo období po revoluci?

Po sametové jsem se pídila po dalším duchovním posunu, který jsem napřed v naší farnosti necítila. Tak jsem i trochu ze zvědavosti začala navštěvovat bohoslužby evangelických církví. Rozdělení církví mě v té době hodně trápilo. Rozhodující byl pak seminář duchovní obnovy ve Vršovcích, po něm jsem definitivně poznala, že jsem v katolické církvi, potažmo v této farnosti, doma. Farnost mi přirostla k srdci a začala jsem se účastnit všech možných aktivit, včetně úklidu kostela. Ráda vzpomínám na křesťanské centrum v Modletické a akce v kavárně Na dně, na ředitelku Alici Žváčkovou, na Radka Tichého...

Z vršovického společenství vznikla odnož v naší farnosti Sedm pramenů, která se schází dodneška. Společenství je báječné pro sdílení se ve víře!

• Ale nějakou dobu jsme Tě v naší farnosti nevidali. Proč?

Povolání sestřičky a pečovatelky neskončilo mým odchodem do důchodu, protože hned poté jsem pět a půl let pečovala o maminku, v té době už žijící v Německu. Díky Pánu Bohu, byla i tam živá farnost, která mě přijala mezi sebe, dodnes si s některými lidmi dopisujeme.

Svatba 1967

oslovil a přivítal. To mi vyrazilo dech. Bohužel byl po třech letech odvolán do svého řádu petrínů do Českých Budějovic. Odtud plyne můj celoživotní úvazek modlitby jednoho desátku živého růžence denně.

• Kdy ses zapojila do Kolpingovy rodiny v Praze 8?

Po revoluci mě Maruška Doležalová zlanářila do tenkrát vznikající členské základny. Kolpingovo dílo jsem znala z Německa, proto jsem se ráda přidala. Pobočka v Praze je azylový dům pro matky s dětmi a jeho zakladatelka Jana Zemanová je mojí dobrou přítelkyní. Do azylového domu jsem chodila pomáhat jako zdravotní sestřička. Evropský svaz Kolpingu pořádá jednou ročně na tři dny mezinárodní mírové putování, ke kterému se sjede kolem 300 lidí z celé Evropy. Hostitelská země připraví ubytování a vše kolem, určí trasu a denně se ujede třeba 20 km. Když to šlo, účastnila jsem se ho i já.

• Máš kromě společenství Sedm pramenů ještě nějaké jiné?

I během těch 9 let péče o manžela jsem si našla čas a pátek dopoledne prožila s ostatními seniory bohoslužbu a společenství. Za něj jsem také moc vděčná.

• Co si ráda vybavíš, když zavzpomínáš na toto období?

V této farnosti měli tradici – nošení sošky těhotné Panny Marie po rodinách v době adventu. Sošku přinesl do dané rodiny dobrovolník, proběhla krátká pobožnost a Panna Maria tam zůstala do dalšího dne nebo i déle, kdy si pro ni dobrovolník zase přišel a podle seznamu zájemců ji přinesl další rodině. Na tuto událost jsme se s maminkou každý rok těšili.

Z péče o maminku jsem plynule přešla na péči o manžela, který byl po mozkové příhodě 9 let jen ležící a nekomunikující. Byla jsem pak vděčná za možnost chodit aspoň na nedělní mše svaté. Nešlo účastnit se dalšího života farnosti, péče o manžela pak byla moje Boho-služba.

• Úplně jsme zapomněli připomenout Tvé pobývání v Lukavci na chalupě, odkud Tě znám.

V roce 1986 jsme s manželem koupili starou chalupu v Lukavci u Pacova, kde jsem s nadšením zjistila, že tamější farnost žije, a to díky P. Františku Karvanovi. Hned po mé první návštěvě kostela mě

V ordinaci při práci

• Jaký je Tvůj oblíbený citát nebo verš z Bible?

Jednou u paulínek jsem si vzala z košíku ruličku s veršem a tento mě provází už léta: 1Kor 2,12: „My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který vychází z Boha. Tak můžeme poznat, co všechno nám Bůh dal darem.“

• Jaké je Tvé krédo?

Je to od Alberta Schweitzera: Jediné, co bude důležité, až odejdeme, budou stopy lásky, které tu po nás zůstanou.“

• Co bys vzkázala čtenářům?

Život je velké dobrodružství! Čeština je i v tomto slově úžasná: dobro-družství. Můj postoj k životu je dobrodružství, ale i dobro-družství.

Pochopila jsem, že Boží láska je neskutečně ryzí a je potřeba být pro ni propustní, být nejen schopni ji přijímat, ale dávat dál. Tento svět je nemocný a Boží lásku potřebuje. Je třeba, aby ji skrze nás přijímal.

Milá Christo, děkuji za to, že ses s námi podělila o svou cestu k Pánu a o svůj vztah k Němu. Víím, že to pro Tvou skromnost nebylo jednoduché, ale věž, že svým svědectvím v tomto rozhovoru i při osobních setkáních jsi pro nás úžasným vzorem hodným následování. Katka

Společenství Sedm pramenů

Oblíbené verše paní Christy od jejího oblíbeného novodobého básníka Františka Novotného:

***Svět je jen alejí,
kterou se k Bohu vydáš.***

***Je loukou plnou květů,
každý z nich láskou voní.***

***Beránky nadějí
zbytečně v trávě hlídáš.***

***Cesta se mění v cíl,
tak netrap se už pro ni.***

Páteční setkání seniorů

PŘED NÁMI JE POSTNÍ DOBA

Co je náplní a účelem postní doby?

Co a proč v postní době dělat?!

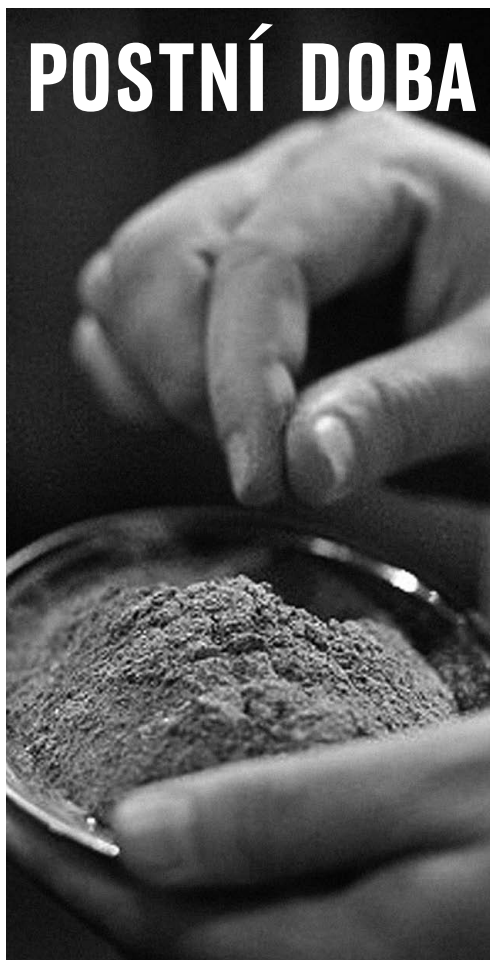
Samotný název tohoto čtyřicetidenního období není zcela jednoznačný, půst jako takový totiž není jeho jedinou náplní.

Příprava na Velikonoce

Začneme od konce postní doby – od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích. Postní období je i příhodným časem k obnovení chápání křesťanského života jako velkého **putování do domu Otcova**. Toto období začíná na Popeleční středě udělováním "popelce" – sypáním popela na hlavu s výzvou: "Obráťte se a věřte evangeliu" (Mk 1, 15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny. (Poznámka: druhá varianta doprovodných slov k sypání popela na hlavu: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.“)

Cesta k Otci, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a lhostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec... Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je **Otec, původce lásky**. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu (srov. Lk 15, 11). Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale jen do té míry, na kolik se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. „Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil...“ (Lk 15,20) „*Kristus nám zjevil Boha jako Otce plného milosrdenství.*“ (Jan Pavel II.)

Hřích a pokání, aneb život z vlastních sil

Od Boží lásky nás dělí nedůvěra k Bohu, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky, někdy přímo jejím odmítnutím. Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: **obrátit se k Bohu, nechat se Jím milovat** a v síle této lásky se pak vydávat po Jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak "negativní" aspekt: **osvobození od hříchu a zla**, tak aspekt "pozitivní": **rozhodnutí se pro dobro**.

V této perspektivě lze pak slavit svátost pokání jakožto zásadní bod cesty obrácení pokřtěného člověka.

Konkrétní kroky v postní době, aneb stale-tími osvědčené prostředky na cestě obrácení:

■ Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Několik tipů:

- Učíme si z modlitby zvyk: modleme se ráno, večer, před jídlem.
- Modleme se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
- Čtíme bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
- Vyprávíme o Bohu dětem.
- Snažme se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti.

■ Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je **zřeknutí se** čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe...

Několik tipů:

- Cvičme se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...
- Dodržme Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najezme dosyta a odřekneme si maso.
- Přinášíme páteční oběť – může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.
- Jako postní oběť dejme stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící.

Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme **NE**.

Zřeknutí se znamená **svobodný**, zodpovědný a uvědomělý **život**.

■ Almužna, činění dobra

„Almužnou“, činěním dobra – tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: **dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost** nebo **hmotné prostředky** všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Několik tipů:

- Pomáhejme druhým nést jejich nouzi a poznávejme skrytou bídu.
- Otevřeme uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.
- Mějme starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená **milosrdenství**, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

■ Smíření

Několik tipů:

- Připravujeme se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protřpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.
- Nechme v sobě působit smíření, které nám bylo dáno.
- Sami nabízejme smíření: učíme první krok k novému společnému začátku – **objevujeme v druhém to dobré** – vzpomeňme na to vše společně pěkně.

Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

„Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která z nich je dobrá, po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid.“ (Jer 6,16)

Ježíšova výzva k obrácení míří především **k obrácení srdce, k vnitřnímu pokání**. Bez něho zůstávají všechny skutky neplodné a lživé.

„Společenství církve se nám stalo další rodinou“

Milí farníci a čtenáři Fchodovin, dnes naše seznamování s novými Božími ratolestmi, které obohatily naši farní rodinu, končí. Nabízíme příběh posledních loňských novokřtěnců. Nesu si v sobě důležité životní kapitoly, které mi všichni postupně vyprávěli, a narůstá ve mně veliká vděčnost a údiv nad Boží moudrostí a láskou. Jak něžně nás jen dokáže vést!

• **Křest dospělých je vždy velká milost a událost nejen pro novokřtěnce, ale nepochybně i pro celou farnost. Jsme vděční, že dnes můžeme poznat vaši cestu, Braňo. Kudy vedla?**

Vždy jsem vnímal Boha jako že tu je, ale nikdy jsem neviděl význam církve, nerozuměl jsem, k čemu je dobré se organizovat v církvi. Když manželka chtěla pokřtít děti, souhlasil jsem. V zásadě jsme ale byli církví odmítáni a nedařilo se nám křest pro děti domluvit; tam, kam jsme se obrátili, nám neuvěřili, že chceme děti vychovávat ve víře, když nepatříme do společenství církve. Bylo to pro nás tehdy dost bolestivé, na druhé straně je pravda, že jsme tehdy neměli valnou představu o tom, jak bychom tedy měli děti vychovávat. Pak jsme poznali P. Michaela, který s námi měl velkou trpělivost a vše nám postupně vysvětloval, odpovídal na otázky. Já jsem pochopil, že když věřím v Boha a spolu s manželkou toužím po křtu našich dětí, pak i pro mě je namístě, abych již nebyl v kolonce „nepokřtěný křesťan“ a abych i já podstoupil křest. Vše začalo do sebe zapadat a já jsem postupně porozuměl, proč tu má církev své potřebné a důležité místo, a jsem dnes velmi rád, že patřím do zdejšího společenství.

• **Z jaké pocházíte rodiny? (Ve vztahu ke křesťanství.)**

Moji oba rodiče jsou pokřtění a byli vychováni ve víře. Mě a sestru už ale tak nevedli, otázka víry u nás doma nebyla moc diskutovaná. Prarodiče byli praktikující věřící a s nimi jsem jako dítě chodil do kostela.

• **Kdy jste se poprvé dozvěděl něco víc o křesťanství?**

Po narození našich dětí jsme začali o víře více mluvit s manželkou a měli jsme možnost různé

otázky probrat na procházkách s mým bratrancem a jeho ženou, kteří jsou ve víře velmi silní a navštěvovali nás. Vysvětlili nám mnoho souvislostí a ještě po jejich odjezdu nám jejich věty dlouho rezonovaly. Přivedli nás k tomu, že pokud si přejeme děti pokřtít a toužíme po tom, je třeba se nevzdát a skutečně učinit veškeré kroky k tomu, aby děti byly pokřtěné. Křest dětí byl nádherný, obě děti byly pokřtěné najednou v červnu 2018 (dceři bylo 5 měsíců a synovi 2 roky) a my s manželkou jsme z toho byli velmi šťastní.

• **Jak jste se dostal ke katechumenátu? Jak jste ho vnímal? Nebyl příliš dlouhý? Co vám přinesl? Co bylo nejtěžší?**

Po křtu dětí jsem zbyl doma sám, kdo nebyl pokřtěný. Už při přípravě na křest dětí jsem se ale i sám zajímal o to, jaké jsou možnosti, abych i já byl pokřtěný, a tak jsem na podzim 2018 nastoupil do katechumenátu.

V rámci katechumenátu jsem se dozvěděl mnoho nových věcí a hlavně souvislostí a urovnal jsem si je v hlavě. Délka katechumenátu mi z mého pohledu nevadila, společná setkání jsem si oblíbil a těšil se na ně. Vnímal jsem je jako klidný bod v jinak rušném týdnu, můj další čas s Bohem a k zamyšlení s ostatními. Na druhou stranu je katechumenát pochopitelně časově náročný, máme malé děti, já hodně sportuji a ještě tu jsou samozřejmě pracovní

povinnosti, takže to byly další večery, kdy jsem nebyl doma s rodinou.

• **Jak jste v rodině prožívali tuto dobu a vaše rozhodnutí dát se pokřtít?**

Vzhledem k tomu, že jsme oba s manželkou byli rozhodnutí, že chceme žít ve víře a s církví, mé rozhodnutí pro křest bylo vlastně logickým vyústěním situace v rodině. Moji rodiče mé rozhodnutí přijali.

• **Váš křest loni probíhal netradičně se zpožděním (vzhledem k situaci s koronavirem). Co pro vás tato poslední část znamenala? Co byste řekl o samotném křtu? Jak jste se cítil před farníky za sebou? Byli jsme podpora?**

V katechumenátu jsme se těšili na tradiční křest o Velikonocích, vyprávěli jsme si o tom, jak bude obřad probíhat, těšili jsme se na slavnostní obřad večer. Nakonec bylo vše jinak. Samotné čekání na křest jsem nevnímal jako problém, v té době jsme s manželkou a dětmi trávili čas v izolaci na horách a každý večer jsme si společně četli z bible. Křest se konal nakonec při nedělní mši, líbil se mi, měl jsem pocit, že i lidé z farnosti s námi sdílí radost ze křtu, byla to společná oslava Boha. Podpora farníků byla znát a byla moc příjemná.

• **Koho jste si vybral za patrona a proč?**

Jako patrona jsem si vybral Filipa Neri. Líbilo se mi jméno Filip a Filip Neri je patronem humoristů, proto jsem se k němu přidal. Když jsem pak byl na patrona dotazován a zmínil jsem Filipa, všem bylo

hned jasné, že půjde o Filipa Neri, takže jsem si zřejmě vybral správně. Věřím, že se ke mně hodí a bude mým dobrým patronem.

• **Současné s vaším křtem přijala svátost biřmování i Vaše manželka.**

Pro paní:

• **Kudy se ubírala vaše cesta k Bohu? Jak ve Vás dozrálo rozhodnutí přijmout svátost biřmování? Jak jste se připravovala a co vám příprava dala a vzala? Co pro Vás znamená manželův křest?**

Podobně jako manžel pocházím z křesťanské rodiny, nás se sestrou rodiče sice nechali pokřtít, ale víru jsme doma nepraktikovali a nemluvili jsme o ní; přesto si myslím, že rodiče jsou věřící. Do kostela chodila z celé rodiny jen babička – v neděli děda chodil do klubu filatelistů, babička do kostela. Já jsem se Bohem příliš nezabývala, ale vím, že se mi v životě znovu a znovu připomínal. Po narození dětí jsem si byla jistá, že si chci udělat čas na setkávání s Bohem, že mi přináší radost a klid.

Měla jsem možnost občas se připojit k večerům katechumenátu, tato setkání a později několik setkání s P. Michaelem a navíc ještě svátost smíření byly mojí přípravou k biřmování. Když byly děti pokřtěné a manžel se chystal na křest, těšila jsem se, že společně začneme žít i praktickým životem víry. Chtěla jsem podstoupit biřmování, abychom s manželem mohli jít ke svatému přijímání společně.

Pro oba:

• **Čím vás to (křest i biřmování) oba i vaše manželství obohatilo?**

V okamžiku, kdy jsme se rozhodli, že chceme praktikovat život ve víře a s církví, chtěli jsme pro to splnit všechny formální předpoklady. Později jsme toužili a těšili jsme se na společné svaté přijímání. Společenství církve se nám nakonec stalo další rodinou.

• **Na závěr onoho krásného dne jste měli konvalidaci. Co tohle pro vás znamená?**

V našem manželství Bohu díky panuje láska a vzájemný respekt, manželství je pro nás požehnáním. Konvalidace přišla po pěti letech od naší svatby, která byla sice civilní a proběhla na louce, ale kde jsme si dali církevní manželské sliby, v našich srdcích jsme si již tehdy slíbili lásku před Bohem. Konvalidace pro nás znamenala oficiální zasílení se před Bohem a slavnostní zopakování slibu vzájemně. Zároveň znamenala poslední dílek ze skládačky, abychom dále již mohli žít v pořádku s Bohem, vírou v Boha a s církví.

• **Jak vidíte další cestu s Pánem?**

Cestu s Bohem vidíme jako souvislý proces; budeme se snažit v rozlitané době najít klid a čas pro rozmlouvání s Bohem, nejen proto, abychom se k němu obraceli, ale také abychom Boha chválili a oslavovali, abychom Bohu naslouchali, abychom vnímali, k čemu nás povolává, co po nás žádá, jak máme kde pomoci. Pokusíme se žít se

zpovědním zrcadlem v ruce, tedy v souladu s jeho návodů a radami k žití.

• **Jak vnímáte naši velkou farnost? Jak se tu cítíte?**

Výborně. Pro nás je naše farnost velká tak akorát. Už sem patříme, vodíme sem naše neposedné děti a podle situace můžeme prožít mši vpředu s ostatními farníky, v prostoru kavárny nebo venku na ozvučené terase. Při současné epidemii využíváme on-line přenosů a vždy se těšíme na naše faráře P. Michaela a P. Františka.

• **Podělíte se s námi o oblíbené místo nebo myšlenku z Písma?**

Braňo: Já mám rád podobenství o ztracené ovci nebo o ztraceném penízi.

Dana: Mě stále pronásleduje podobenství o hřivnách. A mám velmi ráda čtení o vzkříšení Lazara z Betánie.

• **Chtěli byste nám na závěr něco vzkázat?**

Modlíme se k Bohu za zdraví a uzdravení všech, nejen v naší farnosti. Dej Bůh, aby nový rok přinesl zdraví, štěstí a pokojné dny.

Moc děkujeme za přání, za váš čas i ochotu pozvat nás do svých příběhů. Bohu díky, že vás přivedl k Sobě a že jste Jeho hlas slyšeli. Všem našim novokřtěncům i nám všem přejme, ať spolu kráčíme po Božích cestách, spolu s Ním i spolu navzájem. *Blanka Pitřincová*

Existuje recept na dobré manželství?

V únoru v církvi myslíme více na manželství. Vztah, který dnešní covidovou situací může být nepříjemně zasažen. Jak se vypořádávat s krizemi a konflikty? Oslovili jsme tedy několik manželských párů v různých životních údobích s prosbou o zodpovězení dvou otázek.

- 1) Jak dlouho jste manželé?
- 2) Máte nějaký osvědčený recept na řešení manželských krizí nebo větších konfliktů, o nějž byste se chtěli podělit?

- 1) S mužem jsme se poznali v roce 1995 na škole a vzali se v létě 1999. (Tj. 21,5 r.)
- 2) Recept na řešení konfliktů v manželství? První, co mne jako ženu napadá, je samozřejmě mluvit spolu a mít čas na sebe navzájem. Manžela napadá nebát se uznat chybu a omluvit se. Zrovna se hádáme, jestli myslí chybu svoji nebo moji :-). Ano, vypjaté situace se snáz zvládají s humorem, když se to s ním nepřehání. Najít si čas na sebe mi připadá stejně důležité jako najít si čas s Hospodinem. Skoro bych řekla, že bez Hospodina je manželský slib nesplnitelný. Jeden univerzální recept nemáme. Myslím ale, že hlavní ingredience zůstává stejná po staletí... a výstižně ji popsal Pavel v Listu Korintským v kapitole 13.

(RD)

- 1) 10. 7. 2021 budeme mít výročí 45 let po svatbě.
- 2) Receptem je život z víry a to znamená žít manželství v souladu s Bohem. Ten nám dává vždy možnost odhalovat tajemství ukrytá v srdci. Když mám někoho rád, vždy budu po něm toužit, krize nekrije.

(LS)

- 1) Loni v létě jsme oslavili 10. výročí od svatby.
- 2) Nám nejvíc pomáhá společná komunikace. Nečekat, až se omluví ten druhý, začít u sebe jako první. Oba se snažíme vždy usmířit, než jdeme večer spát. Co nejvíce to jde, potlačovat své sobectví.

(MJ)

Díky za dotaz, vede nás to zamýšlení o tom, jak to spolu máme.

- 1) Letos v červnu oslavíme 36. výročí.
- 2) Krize a konflikty vnímáme jakou bouří, která zasáhla naší křehkou stavbu, a teprve tehdy se něco dozvídáme o tom, jak pečlivě průběžně stavíme a kde jsou slabá místa a díry ve střeše. Takže nápady máme spíš k tomu **průběžnému budování sounáležitosti**. Je to taková skládanka drobností, které nám pomáhají. Tak jsme dali do kupy naše desatero:

1. každý den chvíle s kávou, jen tak spolu klábosit nebo mlčet a nic neřešit
2. široká rodina a přátelé
3. rituály
4. něco spolu dělat mimo agendu rodiny (vést kurz)
5. mít společný projekt (přestavovat chalupu)
6. dělat i něco každý sám (povolání, koníčky)
7. někam patřit (rodina, společenství, přátelé, pracovní tým, farnost)
8. dáváme přednost partnerství před rodičovstvím
9. učíme se pochopit, co má druhý rád, a to realizovat (spolu za kulturou, sklenka vína, hezky se obléknout...)
10. Jestli naše stavba přes všechny vichry stojí, je především zásluhou Boží milosti, nejen v tom, koho jsme si vybrali, ale i v průběhu celého manželství.

(MP)

- 1) Jsme manželé už skoro 48 let.
- 2) Osvědčilo se nám vzniku velkých konfliktů včas předcházet tím, že se **co nejdříve řeší malé problémy**, aby nenarostly do větších rozměrů. Je důležité druhému naslouchat a snažit se pochopit jeho

situaci. Při řešení konfliktu pak je dobře, aby byl každý připraven udělat ten první krok ke druhému, a to ihned, jakmile je to možné. (JV)

1) Manželé jsme 33 let.

2) Myslím, že základním receptem na velké konflikty a krize je vytvářet prostředí, aby k nim vůbec nedošlo. A k tomu je podstatným prostředkem komunikace. I když jsme oba naštvaní a vůbec se nám komunikovat nechce.

Dovolil bych si zde popsat některé své zkušenosti, jak řešit menší konflikty, naštvání a nedorozumění. Protože když se nám jich nahromadí moc, mohou vyústit v ty velké. Shrnuł jsem je do čtyř pravidel:

Pravidlo jedné poloviny

Vyjdeme z předpokladu, že jsme oba ve svém jednání tak nějak vyrovnaní, jednou udělá chybu jeden, jednou druhý. Jednou mám větší vinu já, jednou manželka, někdy oba stejně. Ale přesto většínou předpokládám, že pravdu mám já, v právu jsem já. A mám chuť to manželce dát řádně a nezpochybnitelně najevo. Pravidlo jedné poloviny říká, že to udělám jen v polovině případů. V druhé polovině případů to spolknu, přejdu, usměju se, zeptám se, jak to myslela... Důležité je, že se vědomě rozhodnu spornou věc ukončit či řešit bez potřeby zvířet. A že to nezastarávám nikam do podvědomí.

Pravidlo nespravedlivého nadřžování

Tuto myšlenku nabízí jeden psycholog při přípravách na manželství. Princip je podobný jako v předchozím pravidle. Většinou, často podvědomě, nadřžujeme sami sobě. Pokud já udělám něco špatně, umím to pohotově omluvit: byl jsem unavený, neměl jsem informace, naštvál mě kolega v práci... Ale při chybě druhého jeho motivace často vidíme úplně jinak: nezajímám ho, moc pracuje, chtěl se mi pomstít... Když tedy budu manželce vůči sobě nespravedlivě nadřžovat, je šance, že budu spravedlivější. Že se můj pohled bude realitě blížit víc, než když dám na své „oprávněné“ pocity.

Pravidlo „spravedlivé“ odměny

Opět jsem v situaci, kdy mě manželka naštvála a já mám chuť jí to dát patřičně najevo nebo se s ní začít hádat. A tentokrát jsem „opravdu“ v právu. Nicméně to přejdu, nevybuchnu, usměju se... Ale to by mohlo vést k tomu, že to zastrčím někam hlu-

boko k dalším podobným záležitostem a jednou to vybuchne všechno najednou. Je tedy třeba své „právo na pomstu“ nějak vykompenzovat, nějakou jinou radostí či potěšením. Možností je spousta, každý si udělá dobře něčím jiným: Mohu třeba sníst kus čokolády, jít se projít do přírody, něco pěkného si přečíst. Prostě udělat něco, čím sebe za svůj „hrdinský čin“ odměním. Opět je tu podmínka, že na „spravedlivou odplatu“ zapomenu, že se k té záležitosti již nebudu vracet.

Pravidlo neexistujícího problému

Jsou některé věci, které mi na manželce vadí, ale jí prostě vyhovují a nechce se jich vzdát. Nebo by je možná změnit chtěla, ale prostě to nejde. Co takhle si některou (některé) z nich vybrat a rozhodnout se, že mi prostě nebudou vadit, že to pokaždé jen tak nechám po sobě sklouznout. Třeba, že ty klíče od auta po ní vždycky s chápavým úsměvem uklidím na místo. Když to dokážu, získám tím spoustu radostnějších chvil.

Doslov

Možná si řeknete, že vstřícně bych měl jednat ve všech případech, ne jen v polovině. Že bych druhého měl vidět vždy v tom nejlepší světě, že se odměňovat sebe za to, že jsem k manželce vstřícný, je trochu mimo, že přece jako křesťan musím být s druhými trpělivý. Ale kdo žije pár let v manželství, jistě mě chápe a třeba mu výše uvedená pravidla pomohou. Sám se musím přiznat, že jich používám daleko méně, než bych chtěl, ale když se to někdy daří, je náš společný život hned o dost příjemnější.

Honza s laskavou korekturou Jany

Moc děkujeme všem párům, které nám daly nahlédnout do „kuchyně“ svého vztahu. Jsme lidé se svými chybami, vyrostli jsme v různých podmínkách, které nás utvářely a formovaly. Konflikty i krize k životu zákonitě patří. Potýkáme se s nimi všichni. Stále jsme „jen“ na cestě. Zkusme brát krizi i jako šanci. Šanci k novému náhledu, postoji, poznání sebe i druhého. Ovšem, může to i bolet. Ale na druhou stranu – naše babičky přece říkávaly: „Co nic nestojí, za nic nestojí...“

*Hodně lásky, trpělivosti a ochoty odpouštět
přeje za redakci Blanka*

Kána

Kána – místo Ježíšova prvního zázraku, místo, kde proměnil vodu ve víno. Stejně tak jsme zažili loňskou letní Kánu my, jako místo, kde Ježíš proměňuje dobré v ještě lepší, obyčejné ve výjimečné.

O Káně, letních exerciciích pro manžele pod křídly komunity Chemin Neuf, jsme věděli dávno, ale nikdy nás nenapadlo se přihlásit. Měli jsme pocit, že je to akce spíš pro ty, kdo mají v manželství problémy, nebo pro ty, kdo nevědí, jak naložit s dovolenou, nebo pro ty, kteří se nechtějí příliš starat o program dětí během své dovolené. Navíc jsme, v rámci našeho společenství rodin, dlouhé roky jezdili o prázdninách na týdenní „duchovky“. Rodinná dovolená s duchovním programem a společnou modlitbou pro nás byla oázou ve vztahu s Bohem a zároveň jsme se těšili na týdenní pobyt s dětmi a přáteli. Jak nám všem ale děti odrůstaly, „duchovky“ postupně zanikly.

Asi před rokem při povídání s kamarády přišla řeč na Kánu. Vyprávěli s nadšením, jak tento týden nastartoval změnu jejich vztahu s Bohem i jejich vzájemného vztahu. Až tak, že si jejich (post)pubertální děti všimly pozitivních změn v jejich manželství. Jsme 22 let manželé a naše manželství je spokojené, máme se rádi. Nemáme žádné dlouhodobé konflikty, které bychom potřebovali řešit. Ale nějaké nakopnutí v duchovní oblasti bychom potřebovali, tak jsme se, trochu pod tlakem kamarádů, nakonec přihlásili.

Neměli jsme žádná očekávání, jela s námi jen nejmladší 5 letá dcera, bylo léto, mělo být chladno

a pršet. Klášter byl studený, cizí lidé, program nejasný. Od začátku nás ale fascinovala neobvyklá otevřenost, to, že více času bylo věnováno modlitbám než přednáškám, a hlavně trvalý všudypřítomný humor. Dostali jsme možnost trávit čas různou formou modlitby – osobní, v páru i celém společenství. Měli jsme možnost probrat spolu věci, které jsme dlouho odkládali nebo přehlíželi.

Co ale bereme jako hlavní dar, který jsme dostali, byla blízkost Boha, setkání s Ním. Sami možná znáte, jak je modlitba někdy těžkopádná a hlavně jak je složité ji vůbec začít, najít si čas... My se na modlitbu začali po dlouhé době těšit a prožívat ji jako chvíli přítomnosti Toho, koho jsme si zamilovali. Společně jsme zažili v duchovní oblasti obnovení, povzbuzení a proměnu. A ruku v ruce se vztahem k Bohu se obnovil a prohloubil i vztah náš. A vidíme, že Bůh začíná proměňovat postupně i vztahy v rodině a v okolí. Byli jsme pozváni na cestu a zažili, že na ní nejsme sami. To, že jsme se mohli na duchovní cestě trochu posunout ne každý sám, ale tentokrát společně, je velká milost pro naše manželství.

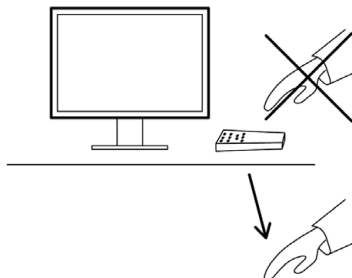
Každý z nás má jinou životní cestu, jiné potřeby a jiný vztah s Bohem. My jen můžeme potvrdit, že skrze Kánu působí Bůh, že je to požehnané dílo. Chceme i vás povzbudit, abyste se nebáli změn, abyste „neusnuli na vavřínech“, abyste hledali nové podněty pro váš vztah s Bohem i pro vaše manželství, ať už s Kánou nebo jinak.

Markéta a Viktor Tomkovi

Milé děti, přicházející postní doba nás zve k očistění našich srdcí, abychom o Velikonocích mohli prožít opravdovou radost z Ježíšova vzkříšení.

Vyberte obrázky, které znázorňují, čím můžeme své srdce očistit, ostatní vyškrtejte. Vymyslíte ještě další způsob, čím můžeme své srdce otevřít Bohu? Pokud ano, nakreslete do rámečku pod obrázky.

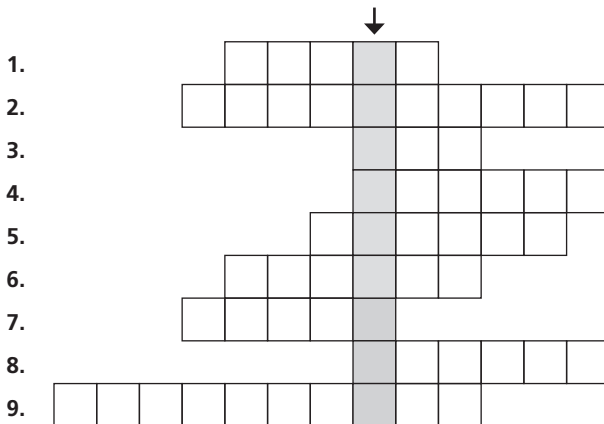

Ahoj holky a kluci, za pár dnů přijde masopust a po něm Popeleční středa coby začátek postní doby. Uslыšíme čtení o Ježíšově postu a pokušení na poušti. (Vida, nejsme v postu a pokušení sami!) Napadlo mě jedno pokušení, kterému jsme všichni, a troufám si říct, že i vy, často vystavováni, možná v této době víc než jindy. Přenášet naštvanost či protivnost nebo jen špatnou náladu, s níž s námi někdo jiný jednal, zase dál, dalšímu kamarádovi nebo sourozencům (nebo i ... rodičům...). Kolotoč nepřijemna se roztáčí.

Co s tím? Mám pro vás možná recept. Když se pustíte do luštění, snadno ho objevíte!

Doplňte do textu chybějící slova. (Kdo by nevěděl, může kouknout do bible, ev. Matouše, 4. kapitola).

■ Ježíš byl vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ... (1). Postil se 40 dní, až úplně ... (2). Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li ... (3) Boží, řekni, ať jsou z těchto ... (5) chleby.“ Ježíš však odpověděl: „Je psáno: Nejen chlebem živ je člověk, ale každým ... (6), které vychází z Božích úst.“ – Pak vzal pokušitel Ježíše na vrchol vysoké hory a ukázal mu všechna ... (9) světa i jejich slávu a řekl mu: „Toto všechno ti dám, když se mi budeš ... (4).“ Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi mi z cesty, ... (8), neboť je ... (7): jediného Hospodina budeš uctívat.“

Tak a teď to jen zkusit v praxi. Držím palce a těším se příště, Blanka

Milí rodiče, společné tvoření v rodinách upevňuje vztahy, oživuje rutinu a pomáhá přijímat nové věci. Nabízíme návod na postní hru na dávání pro menší děti:

<https://deti.vira.cz/files/files/importovano/postni-aktivita-md.pdf>

a tipy na prožívání postní doby v rodinách se staršími dětmi:

Popeleční středa a první týden postní

Všechno má svůj čas. Možná je pro vás doma právě ten pravý čas:

- Utřít prach i tam, kde se běžně neutírá. (Pozor, tento úkol není pro maminku!)
- Napsat si do kalendáře každý své a pak také společné rodinné předsevzetí.
- Najděte si nějakou činnost, na které byste se mohli podílet všichni, třeba... uvařit si společný oběd nebo večeři s tím, že každý bude mít na její přípravě svůj díl pomoci.
- Povědět si o tom, v čem je každý z vás jiný a k čemu by to mohlo být u vás doma dobré.

Druhý týden postní

- Vyjít na nejbližší kopec ve vašem okolí. Nebo kdo si troufá, na nejvyšší horu vašich nejbližších hor.
- Povidat si o tom, jestli jsou nějaké „hory“, které byste pravděpodobně sami nezvládli, ale společně nebo s někým to dokázete.
- Najít si alespoň jednou chvíli ke společné modlitbě.
- Navštívit kapličku někde ve vašem okolí a pomodlit se tam za toho, o kom si myslíte, že to právě potřebuje.

zprávičky z Farní charity

Tříkrálová sbírka probíhá od začátku roku formou on-line kasičky. Přispívat můžete až do 31. 3. 2021 na účet sbírky 66008822/0800. Pokud k platbě uvedete variabilní symbol 77701992, konstantní symbol 0308, měli byste podpořit přímo Charitu Praha – Chodov a my bychom v dubnu měli vybrané peníze dostat. Děkuji moc všem, kteří přinesli peníze k nám do kanceláře, zatím se tu sešlo 3.970 Kč.

Stejně jako každý rok i letos čekáme na dotace. Nebylo možné vybírat při Tříkrálové sbírce, není tedy možné ani zorganizovat nedělní sbírku do kasiček na podporu Charity Praha – Chodov. Velmi byste nám pomohli, kdybyste obvyklý dar poslali přímo na náš účet 7450400257/0100, jako variabilní symbol použijte datum svého narození. Když do poznámky přepíšete adresu, můžeme vám na dar vystavit i potvrzení pro daňové účely. Za jakoukoli podporu vám budeme velmi vděční.

Dovolte mi, abych se ještě ohlédla za rokem 2020. Rok to byl prapodivný, ale přinesl i leccos dobrého. Nejvíce bych asi vyzdvihla lidskou sounáležitost. Když se v jarních měsících začal virus šířit mezi lidmi a my neměli prakticky žádné ochranné prostředky, našlo se hodně lidí, kteří přišli s nabídkou pomoci. Dostali jsme roušky pro sebe, klienty i potřebné. Našli se dobrovolníci, kteří pomáhali s nákupy a pochůzkami. Zaměstnanci bez reptání pracovali, podrobovali se a stále podrobují pravidelnému testování a všem nutným ochranným nezbytnostem. A vlastně nikdo neukončil pracovní poměr, aby odešel za lepšími výhlídkami nebo ze strachu před nákazou. Našli se i dárci, kteří přinesli peníze na nákupy pro potřebné, kteří uvízli doma nebo v karanténě bez prostředků. Přestože jsme měli nakažené i nemocné klienty, jejich příbuzné i zaměstnance, nikoho jsme neztratili. Bohu díky.

ROK 2020 V ČÍSLECH:

Ošetřovatelská služba:

Počet klientů:	127
Počet návštěv:	5.766

Pěčovatelská služba:

Počet klientů:	171
Počet výkonů:	8.957

Osobní asistence:

Počet klientů:	57
Počet hodin:	7.782,80

Půjčovna zdravotnických pomůcek:

Počet klientů:	37
----------------	----

Celkový počet klientů: 285

Někteří klienti využívají několik našich služeb současně, proto celkový počet klientů neodpovídá součtu klientů jednotlivých služeb.

Na naši činnost můžete přispět do kasiček v obou farních kostelech. V loňském roce jsem neuváděla vybrané částky ve Fchodovinách pokaždé, když kostelníci peníze vyzvedli a přinesli k nám do kanceláře. Za celý rok 2020 se v kasičce v kostele sv. Františka z Assisi nasbíralo 2.617 Kč.

Posnní sbírka vynesla 4.528 Kč.

Naši organizaci v roce 2020 podpořilo čtyřicet devět individuálních dárců, kteří dohromady přispěli částkou 309.037 Kč. Potvrzení o daru k odečtu ze základu daně z příjmů jsme vystavili všem dárcům, na které máme kontakt. Pokud vám potvrzení o daru nepřišlo, pravděpodobně neznáme váš email, telefon a nemáme ani adresu.

O vystavení potvrzení o daru je možné požádat moji asistentku **Annu Čejkovou na telefonu 272 941 972.**

Chtěla bych poděkovat: svým spolupracovníkům z Charity, protože bez jejich obětavosti a loajality bychom žádné služby poskytovat nemohli. Všem našim dárcům, ať už dar posílají na účet, dávají do kasičky v kostele, přinesou do kanceláře nebo vhodí penízky do on-line kasičky třem králům. Michaelovi, Františkovi, Karin, Vlastě i Václavovi za přátelskou spolupráci a vám všem, kteří na nás a naše služby myslíte v modlitbách.

Eva Černá

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

■ **Expedice Bible – základní výbava**

Nepřipadá vám Bible jako džungle? Nepřehledná, velká, plná nástrah? Pak se vám bude hodit průvodce, podobně jako při putování neznámou krajinou. Tato příručka upozorňuje na to, co v „biblické krajině“ stojí za „návštěvu“, varuje před nástrahami, jaké mohou číhat ve špatném stylu čtení, a též napovídá, jak vytěžit z „návštěvy biblické džungle“ co nejvíc. Jinými slovy, mohla by se též jmenovat: „Co jste chtěli vědět o Bibli, a báli jste se zeptat, protože víte, že byste to měli už dávno vědět.“

Anna Mátková, Paulínky, KČ 206,-

■ **Patnáct podobností**

P. René Luc (nar. 1966) se u nás proslavil díky své autobiografii *Vychoval mě gangster* (KNA 2013, 2018), ale i jako přednášející na Katolické charismatické konferenci v Brně. Žije na jihu Francie v Montpellier, kde vede diecézní školu evangelizace CapMissio, působící především mezi univerzitními studenty. Právě z jeho oblíbených katechezí pro mladé se zrodila kniha *Patnáct podobností*, v níž objasňuje některé křesťanské pojmy pomocí obrazů z běžného života. *P. René Luc, DORON, KČ 199,-*

■ **Zázraky Jana Pavla II.**

Kniha Zázraky Jana Pavla II. vyšla v Polsku v roce 2006 a 2009 a stala se bestsellerem. Obsahuje řadu svědectví o zázracích, které se staly na papežovu přímou už za jeho života i podrobný popis zázraků oficiálně uznaných a doložených k procesům jeho blahorečení a svatořečení. *Doron, KČ 249,-*

■ **Ahoj Ježíši, můžeme si popovídat?**

Otec Elias Vella se pustil do odvážného experimentu. Jak by vypadalo setkání dnešních mladých lidí s Ježíšem? Jaká slova by volil Kristus tváří v tvář jejich životnímu příběhu? A jaké odpovědi by měl na složité problémy dnešní doby? Variace na evangelium o cestě učedníků do Emauz (Lk 24,35–53) se odehrává v jedné běžné restauraci. Pět mladých lidí z různých koutů světa spolu mluví o svém životě, když tu si k jejich stolu přisedne neznámý muž s tričkem, na němž svítí nápis LÁSKA. Otevrou se mu a poznají v něm Ježíše? Svěří se mu se svými radostmi, bolestmi a zraněními? Dojde k proměně jejich srdcí a životů? Jedno je jisté: Ježíšovo slovo i podaná ruka platí.

Elias Vella, KNA, KČ 296,-

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

■ **Setkání společenství Hnutí fokoláre** 1. 2. 2021 od 20 hod. přes Skype. Slovo života na únor: „**Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!**“ (Lk 6,36). J + V Friedovi – tel. 731 625 949.

■ **Páteční dopolední setkávání** (nejen pro seniory) – zatím se stále nekoná!

ON-LINE PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

■ **11. 2. / 19.00 / ZMT – online rozhovor s Vladimírem Kunclem**, soukromým zemědělcem, který navazuje na tradici předků ze Sedlčanska. Na farmě Kunclův mlýn se věnuje ekologickému zemědělství, provozuje agroturistiku a nechá postavit ekumenickou kapli. Jaké jsou výzvy pro udržitelné hospodaření na rodinné farmě ve 21. století? A jak jde dnes dohromady víra a práce s půdou a zvířaty? (Rozhovor můžete sledovat na našem YouTube/kcmtPraha).

■ Kostel je otevřený v těchto časech pro individuální návštěvu s přítomností kněze a možností požádat o přijetí svátosti smíření, eucharistii či duchovní rozhovor. (sv. přijímání nebude během adorace).

KCMT / Středa 16.00–18.00 a 18.45–19.30

Pátek 17.00–18.00 a 18.45–19.10

Neděle 14.30–15.00

Kostel sv. Františka / úterý 17.00–18.00

Pátek 17.00–18.00 a 18.45–19.30

(sledujte aktualizaci na našem webu a nástěnkách).

■ Nabízíme spojení přes náš kanál:

YouTube/kcmtPraha. Co zde můžete najít?

- zastavení u Matky Terezy – rozhovory s hosty (Jiří Strach, Dr. Jiří Grygar, Ondřej Boháč a další)
- záznam divadelních představení
- záznam koncertů
- knižní koutek (krátké představení zajímavých titulů, které stojí za přečtení)
- on-line sledování bohoslužeb
- krátké katecheze pro děti.

Ú MYSLY A POŠTOLÁTU MODLITBY**■ Všeobecný úmysl: *Násilí na ženy***

Modleme se za ženy, které se staly obětmi násilí, aby je společnost chránila, brala vážně jejich utrpení a byla ochotna je vyslechnout.

■ Národní úmysl: Děkuje **za dobré zdravotnictví** v naší zemi a prosíme za všechny, kdo pečují o potřebné, aby v nich viděli obraz Boží a svou službu jim prokazovali s úctou a láskou.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY**KANCELÁŘ KCMT – HÁJE**

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

*2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Bohoslužba je přenášena na YouTube kanál kcmtpraha.

Využijte prosím možnost svátosti smíření v časech, kdy jsou kostely otevřeny k individuální návštěvě.

/ mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. února 2021.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory)

• korektury: Anežka Králová, Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design